

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Mgr. O. H.**
proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
 sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2024, č. j. KUKHK-41823/DS/2023-3 DV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 18. 1. 2024 domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 11. 2023, č. j. MUVR/46018/2023/SCHJI (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).
2. Napadené rozhodnutí změnilo výrok prvoinstančního rozhodnutí tak, že žalobce byl uznán vinným tím, že dne 2. 7. 2023 v 13:33 hodin na silnici č. II/295, poblíž domu č. p.

XA, ve směru jízdy z obce Vrchlabí na obec Studenec, v obci Dolní Branná, okr. Trutnov, řídil osobní vozidlo tovární značky BMW, reg. zn. xxx (dále jen „předmětné vozidlo“), když jeho vozidlu byla silničním laserovým rychloměrem typu LTI 20/20 TruCAM II (dále jen „rychloměr“) naměřena rychlost 83 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, rychlost jízdy 80 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy vozidla v obci, která je zákonem stanovena na 50 km/h, o 30 km/h.

3. Tímto jednáním měl porušit § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a spáchal tedy z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Byla mu uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II. Shrnutí žalobních bodů a repliky žalobce na vyjádření žalovaného

4. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení prvoinstančního rozhodnutí, neboť byl postupem správního orgánu I. stupně zkrácen na svých právech tím, že neuznal jeho omluvu z ústního jednání, a nebylo mu tak fakticky umožněno nahlédnout do spisu, následně se k věci vyjádřit, popřípadě navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení.
5. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce rozvedl, že se jednání nemohl účastnit pro svou jinou zákonnou povinnost [(§ 36 zákona č. 182/2006 Sb., úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“)], která nesnesla odkladu a svým významem přesahovala rozhodnutí o přestupku, a nešlo o výkon zaměstnání či podnikání, ale o výkon funkce insolvenčního správce, který je považován za výkon moci úřední.
6. Ke včasnosti omluvy žalobce dodal, že ji správnímu orgánu I. stupně odeslal bez zbytečného odkladu poté, co se o předmětném úkonu dozvěděl. Tvrzení, že se nejednalo o včasnou omluvu pouze z důvodu jejího vypravení pouhý jeden den před jednáním, je čistě spekulativní a nemá oporu ve skutečném stavu věci a ani v žádném z dokumentů založených ve spise. Tím, že zaslal omluvu před uvedeným jednáním, tak nemohl doložit žádný protokol z jednání, že by se osobně předmětného jednání účastnil. Absurdní se žalobci jeví též argumentace žalovaného, že nedošlo ke kolizi dvou úředních zájmů, a to výkonu činnosti insolvenčního správce a projednání přestupku, když se projednání přestupku týkalo výhradně žalobce jako fyzické osoby. Podle žalovaného se tedy měl žalobce v jeden okamžik rozdvojit a jako fyzická osoba se účastnit jednání o přestupku a souběžně jako insolvenční správce se účastnit úkonu v insolvenčním řízení.
7. Žalobce namítl, že se jednalo se o první omluvu z prvního jednání ve věci, a jemu tak nebylo fakticky vůbec umožněno nahlédnout do spisu a následně se k věci vyjádřit, popřípadě navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení.
8. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 17. 4. 2024 žalobce zdůraznil, že jako ohlášený společník insolvenčního správce je povinen jednat vždy osobně a nemůže se nechat zastoupit (§ 24 odst. 2 a § 40 odst. 1 IZ). V době nařízeného jednání se neúčastnil žádného soudního či jiného jednání, které by bylo jiným orgánem státní správy předem nařízeno, nemohl tak správnímu orgánu I. stupně předložit žádné předvolání či přizvání apod. Předání a prohlídka závodu dlužníka je úkon neformální, ale neodkladný a důležitý,

neboť z pozice insolvenčního správce je povinen jednat s nejvyšší možnou péčí a snažit se maximalizovat zisk pro věřitele (§ 36 odst. 1 IZ). Pokud by žalobce dal přednost svému osobnímu zájmu, byl by pak věřitelům odpovědný za případnou škodu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 3. 4. 2024 shrnul průběh správního řízení a plně odkázal na napadené rozhodnutí, kde, jak uvedl, se věci podrobně zabýval.
10. K neuznání omluvy žalobce z ústního jednání uvedl, že správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá. To předpokládá její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se omluva opírá. Odkázal na konstantní judikaturu Ústavního soudu, např. nález ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97, usnesení ze dne 19. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 100/02.
11. Žalovaný konstatoval, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že posouzení, zda je omluva náležitá, spadá do diskreční pravomoci správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41), a účastník řízení je proto povinen střežit svá práva a volit při komunikaci se správním orgánem takové prostředky, které eliminují možnosti jeho mylného vyhodnocení.
12. Dále žalovaná konstatoval, že omluvit se z ústního jednání lze jen ze závažných důvodů, jež jsou zpravidla povahy objektivní, neomluvitelné vůlí účastníka řízení. Takovým závažným důvodem je pracovní neschopnost uznaná lékařem, ošetřování člena rodiny, dovolená na zotavenou objednaná s časovým předstihem, událost rodinné povahy jako např. svatba, pohřeb, účast na jiném řízení před soudem či správním úřadem apod. Nelze za ně považovat výkon podnikání či zaměstnání, pracovní aktivity a soukromé aktivity. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musí obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že uváděné důvody skutečně znemožňují účast na nařízeném jednání.
13. Den před nařízeným jednáním byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce z ústního jednání z důvodu kolize s výkonem činnosti insolvenčního správce. K ní byly připojeny dokumenty, že insolvenčním správcem dlužníka xxx., byla Městským soudem v Praze ustanovena xxx., jíž je žalobce jedním ze společníků. Nevyplývalo z nich však to, že by se žalobce skutečně osobně účastnil jakéhokoli jiného jednání ve stanoveném termínu ústního jednání, a ani nebyl předložen žádný záznam o tom, že by byl k nějakému úřednímu jednání přizván. Takovou omluvu shledal správní orgán I. stupně jako nedostatečnou a provedl ústní jednání a výslech svědka v nepřítomnosti žalobce.
14. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí označil za věcně správné a odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání postupem předvídaným v ustanovení § 51 s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Skutkové okolnosti

16. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 21. 11. 2023 v 9:00 hod. doručeno prostřednictvím datové schránky dne 1. 11. 2023. V předvolání bylo uvedeno, že při ústním jednání bude proveden výslech svědka nstržm. F. Z.. Nad rámec obecného poučení byl žalobce poučen: „*Nemůžete-li se dostavit z důležitého důvodu ve stanovenou dobu, sdělte tuto skutečnost bezodkladně písemně, osobně, popřípadě telefonicky na shora uvedené telefonní číslo, abychom s Vámi mohli domluvit náhradní termín. Omluvit se z povinnosti dostavit se na předvolání lze jen ze závažných důvodů, jež jsou zpravidla neovlivnitelné vůlí účastníka řízení. Za závažné důvody nelze považovat výkon podnikání či zaměstnání, pracovní a jiné soukromé aktivity. Důvody omluvy je nutno doložit spolu s omluvou, jinak se jí správní orgán nebude zabývat.*“ Dále bylo uvedeno, že před vydáním rozhodnutí ve věci musí být účastníkům dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a že pokud se ve stanovený termín k nařízenému jednání nedostaví, má správní orgán za to, že tohoto práva žalobce nevyužil.
17. Žalobce dne 20. 11. 2023 v 12:31 hod. zaslal do datové schránky správního orgánu I. stupně omluvu z účasti na jednání s tím, že v dopoledních hodinách byl kontaktován statutárním orgánem dlužníka xxx ve věci převzetí části majetkových hodnot tvořících závod (podnik) dlužníka v insolvenční věci, přičemž byl jako nejbližší možný termín předání a převzetí navržen den 21. 11. 2023 v 8:00 hod. s tím, že se tohoto předání musí zúčastnit. K omluvě připojil výpis z OR společnosti Insolvenční a správcovská v. o. s., usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2023, č. j. MSPH 79 INS 9712/2023 a sdělení insolvenčního správce ve smyslu § 24 odst. 1 IZ ze dne 2. 7. 2023.
18. Dne 27. 11. 2023 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí. V jeho odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že vycházel při vyhodnocení omluvy žalobce z ustanovení § 80 odst. 4 zákona o přestupcích s tím, že byly naplněny podmínky pro projednání přestupku v jeho nepřítomnosti. Důvod neúčasti na jednání uvedený žalobcem (dle dohody účastníků insolvenčního řízení neplánovaná účast na převzetí zbývajících částí podniku úpadce) s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2 As 8/2009-95, neuznal dostatečným důvodem k odročení jednání. Byl toho názoru, že výkon funkce insolvenčního správce žalobcem nemůže být dostatečným důvodem k odročení jednání, neboť se jedná o pracovní záležitosti žalobce, které nemohou mít přednost před věcmi úředními. Správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobce po provedeném ústním jednání již opakovaně nevyzýval k seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť z poučení v předvolání k ústnímu jednání bylo zřejmé, že ke dni 21. 11. 2023 budou podklady považovány za úplné a dostatečné a další podklady již nebyly do spisu již doplňovány a že byl poučen o možnostech seznámení se s nimi na konci jednání.
19. Dne 12. 12. 2023 podal žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, v němž namítl, že vydání předmětného rozhodnutí je zatíženo procesními vadami. Dle žalobce jeho omluva splňovala požadavky včasnosti a náležitosti ve smyslu § 80 odst. 4 zákona o přestupcích. Měl za to, že jako relevantní omluva muselo postačovat toliko včasné sdělení, že v době nařízeného jednání vykonává v rámci své působnosti insolvenčního správce určité úřední úkony se sdělením, o jaké úkony a v jaké věci se jedná. Ostatně se jednalo o první omluvu a není možné dovozovat, že by se účelově snažil správní řízení

protahovat či mařit. Též uvedl, že mu byla odepřena jeho procesní práva se s projednávanou věcí řádně seznámit, podávat návrhy, klást svědkům otázky apod.

20. V napadeném rozhodnutí (na str. 14 a 15) žalovaný v reakci na námitky žalobce uvedl, že pojem „náležitá omluva“ uvedený v § 80 odst. 4 zákona o přestupcích představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, nicméně se jedná o pojem neurčitý a jeho interpretace by měla být správním orgánem v rámci správního uvážení prováděna individuálně. K tomu, aby bylo možné omluvu považovat za řádnou, musí obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že uváděné důvody skutečně znemožňují žalobci se nařízeného jednání účastnit. Pokud je omluva posouzena jako nedůvodná, nemá správní orgán povinnost jej o tom vyrozumět a ani jej vyzývat k doplnění důvodů, pro které se omlouvá. Ten se měl tedy včas zajímat o to, jak byla jeho omluva posouzena. Dle žalovaného z předložených dokumentů nevyplývalo, že by se žalobce skutečně osobně zúčastnil jakéhokoliv jiného jednání ve stanoveném termínu a ani není doložen žádný záznam o tom, že by byl k nějakému úřednímu jednání přizván. Současně dle žalovaného nebyla ani omluva podána včas, když lze předpokládat, že žalobce musel o případné kolizi vědět s předstihem. Nebylo proto možné přisvědčit tvrzení žalobce, že došlo ke kolizi dvou úředních zájmů, neboť se projednání přestupku týkalo výhradně žalobce jako fyzické osoby. Tyto námitky tak byly žalovaným vyhodnoceny jako nedůvodné a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Právní posouzení

21. Podle § 80 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), může správní orgán nařídit ústní jednání, přičemž na požádání obviněného jej nařídí, pokud je to nezbytné k uplatnění jeho práv. Předvolání k ústnímu jednání je upraveno v § 80 odst. 4 zákona o přestupcích, podle něhož k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení, přičemž ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
22. Samotnou podstatou podané žaloby je posouzení, zda pro procesní postup správních orgánů, který spočíval v neakceptaci omluvy žalobce z ústního jednání, byly naplněny podmínky ustanovení § 80 odst. 4 zákona o přestupcích.
23. V předmětné věci by byla omluva učiněna bezodkladně, kdyby byla učiněna ihned poté, co se žalobce dozvěděl o kolizi nařízeného jednání s převzetím majetkové podstaty dlužníka, tj. kdyby že se o zmíněné kolizi skutečně dozvěděl pouhý den před nařízeným jednáním u správního orgánu. I samotný tvrzený důvod by byl dostatečně závažný. Spornou otázkou však je, zda byly žalobcem tvrzené důvody jeho omluvy řádně, tedy dostatečně doloženy.
24. Ústní jednání je zásadně vždy konáno za přítomnosti obviněného z přestupku či jeho právního zástupce. Právní úprava (stejně jako dřívější úprava § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), umožňuje konat ústní jednání v nepřítomnosti obviněného tehdy, pokud se předvolaný obviněný k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu nedostaví. Lze proto přiměřeně vycházet i ze starší judikatury.

25. Problematikou omluvy z ústního jednání se správní judikatura již opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, shrnul, že „aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. V rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 6 As 97/2015-27, Nejvyšší správní soud k tomuto tématu doplnil, že „setrvává na názoru, že náležitá omluva z ústního jednání je pouze taková, která je učiněna neodkladně, opřena o důležitý důvod a obviněný tento důvod spolu s omluvou doloží. Nelze dát obecně platnou odpověď na otázku, kdy správní orgán vystačí s posouzením náležitosti omluvy na základě důkazů předložených obviněným, a kdy by měl naopak vyzvat obviněného k odstranění vzniklých pochybností o důvodu omluvy, příp. o její včasnosti. Vždy bude záležet na konkrétních okolnostech případu. Střetávají se zde totiž základní zásady správního řízení. Ty na jednu stranu vyžadují, aby správní orgán bral ohled na oprávněné zájmy účastníka řízení, poskytl mu řádné poučení a umožnil mu uplatňovat jeho procesní práva (srov. § 2 odst. 3, § 4 odst. 2 a odst. 4 správního řádu), na druhou stranu však též zavazují správní orgán, aby usiloval o dosažení řešení, které je v souladu s veřejným zájmem (v přestupkovém řízení půjde o potrestání pachatele), a aby rozhodoval bez zbytečných průtahů (srov. § 2 odst. 4, § 6 odst. 1 správního řádu). Zásadně platí, že břemeno prokázat náležitou omluvu z ústního jednání tíží toho, kdo omluvu podává.“ Omluva přitom musí být správnímu orgánu doručena bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015-20, bod 32).
27. Zákon nestanoví, jak by měla náležitá omluva vypadat. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, musí provést správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 – 46, nebo ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008 – 41). Toto hodnocení provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. I omluva s určitým odůvodněným časovým dostupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání, může s ohledem na okolnosti případu splňovat požadavek bezodkladnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66).
28. Správní orgán je nepochybně povinen vycházet dotčeným osobám vstříc (§ 4 správního řádu), tato povinnost však není bezbřehá a v plné míře může být realizována pouze za předpokladu přiměřené součinnosti ze strany obviněného z přestupku. Správní orgán obecně není povinen vyzývat osobu, která se omluvila z jednání (a požádala o jeho přeložení), k doložení důvodů omluvy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29).
29. Žalobce v souzené věci jím tvrzený důležitý důvod v průběhu celého průběhu správního řízení dostatečně nedoložil (přestože tak mohl bezpochyby učinit ihned po uskutečnění tvrzeného převzetí majetku dlužníka např. předložením předávacího protokolu, apod.). Soud si je vědom toho, že v době omluvy skutečně nemusel mít v tomto směru žádný hmatatelný důkaz v ruce, ale žádný takový důkaz nepředložil ani bezodkladně (např.

následující den) po tvrzeném převzetí majetku (závodu) dlužníka, ani v průběhu odvolacího řízení a dokonce ani v řízení před soudem. Jím uváděný důležitý důvod tedy zůstal pouze v rovině tvrzení. Ani k samotné včasnosti omluvy nenabídl žádný důkaz a v rovině tvrzení tak zůstal i sám okamžik, kdy se dozvěděl o nutnosti prohlídky a převzetí majetku (závodu) dlužníka. To mohl bezpochyby doložit např. záznamem o takové výzvě (ať již telefonické nebo jinak učiněné), ze kterého by vyplývaly podrobné a případně ověřitelné informace o tom, konkrétně kým a v jakou dobu byl k převzetí majetku vyzván. Žalobce také mohl, pokud měl opravdový zájem účastnit správním orgánem I. stupně nařízeného jednání, žádat spolu s omluvou jiný termín projednání přestupku, příp. se mohl s ohledem na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* zajímat, zda jeho omluva byla jako náležitá přijata, a to jak před termínem, tak i po termínu jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2013, č. j. 9 As 90/2012-31), a to především s ohledem na informaci správního orgánu tučně zvýrazněnou v závěru samotného předvolání, že ve stanovený termín jednání dne 21. 11. 2023 bude mít možnost vyjádřit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k podkladům rozhodnutí, a pokud se k jednání nedostaví, že má správní orgán zato, že tohoto svého práva nevyužil.

30. Nutno konstatovat, že žalobcem předložený znalecký posudek vztahující se k ocenění majetku dlužníka není s to potvrdit kolizi ústního jednání a procesu přebírání tohoto majetku, a to zejména proto, že byl vyhotoven dne 24. 8. 2023 (tj. cca 3 měsíce před konáním předmětného jednání), také časové razítko u elektronického podpisu znalce v předloženém .pdf dokumentu odpovídá datu vyhotovení posudku. Ani další žalobcem předložené listiny dokládající pouze jeho funkci insolvenčního správce rovněž nemohly samy o sobě osvědčit jím tvrzené skutečnosti v předmětné omluvě ohledně nemožnosti zúčastnit nařízeného jednání před správním orgánem I. stupně.
31. Lze připomenout, že posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 80 zákona o přestupcích. Toto posouzení je tedy otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Míra volnosti správního orgánu při tomto uvážení je pak limitována pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Samotné správní uvážení proto podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Jak vyplývá ze shora uvedeného, v daném případě krajský soud nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití.
32. K námitce žalobce, že mu z důvodu neuznání omluvy nebylo fakticky umožněno nahlédnout do spisu, vyjádřit se k věci a navrhopat důkazy, krajský soud dodává, že mu nic nebránilo v tom, aby po proběhlém ústním jednání přišel do správního spisu nahlédnout, do spisu mohl nahlédnout i kdykoliv v průběhu odvolacího řízení, rovněž tak v průběhu celého správního řízení se mohl k věci vyjadřovat a navrhopat důkazy. Nelze důvodně vytýkat správnímu orgánu, že jej k tomu znovu nevyzýval, neboť jej již v předvolání k ústnímu jednání ze dne 31. 10. 2023 poučil, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva (mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí). Toto poučení bylo dostatečné pro zachování jeho práva jako účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání správní

orgán I. stupně žádné další podklady do spisu nezařadil a žádné další dokazování neprováděl. Za této situace nebylo jeho povinností, aby žalobce znovu samostatně vyzýval k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj dostatečně zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009 - 65, č. 2063/2010 Sb., nebo ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29, bod 29).

33. Krajský soud uzavírá, že správní orgány nepochybily, pokud omluvu žalobce nepovažovaly za náležitou. Bez další aktivity žalobce a při absenci následného doložení jeho tvrzení, že k převzetí majetku (závodu) dlužníka skutečně v inkriminovanou dobu došlo, i tvrzení o tom, kdy se o termínu převzetí majetku dozvěděl, správní orgány odůvodněně dospěly k závěru, že jeho omluva nebyla náležitá, a tedy důvod jeho neúčasti na ústním jednání dostatečný.

V. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. května 2024

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně